

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

LETO (AÑO) XLV (39)

Štev. (No.) 40

BUENOS AIRES

9. oktobra 1986

Slovenska žena

Družina predstavlja zelo važno osnovno za človeka vredno življenje in za družbo. Ni samo zibelka novega življenja, ampak v njej se postavljajo prvi temelji za zdravo versko, naravno ter kulturno življenje celotne družbe. Še do nedavnega so v svetu na splošno takó vrednotili družino, toda danes so v krizi vse te človeške vrednote, še več, družina je ogrožena. Hoče se jo nadomestiti z bistveno drugačnim pogledom na življenje. To se nam vsiljuje iz množičnih občil (TV, radio, časopis, kino). Javno mnenje podpira razporoko, slike, važno je le uživanje udobnega življenja in spolnosti brez obveznosti. Naše slovenske družine žive v tem okolju in nevarnost je, da se tudi nevede in nehoté mi nalezem tega materialističnega duha.

Temu se moramo izogniti le, če me žene in matere posvetimo vso skrb za lepo urejeno družinsko življenje, kamor se zatekajo mož in naši otroci, istočasno pa na ta način pokažemo svetu možnost, lepoto in vrednost krščanskih družin ter izpolnilo željo papeža Pavla VI.: „Taka družina naj postane evangelizacija za mnoge druge družine in za okolje, h kateremu spada.“

Za dosego pravega družinskega življenja je nujno, da se vsi, zlasti pa matere zavedamo bistva ženske narave, to je materinstva. Čim bolj to razvijamo, bolj se šrtvujemo za svojo družino. Včasih se zdi kot da družba upošteva le žene, ki se uveljavljajo v javnem življenju, kar naj nas ne moti. Čeprav smo dosegle enakopravnost v družbi, se moramo zavedati, da je naš prvi in najvažnejši poklic le materinstvo, pa ne samo telesno, to je rodnja otrok, temveč zlasti duhovno, to je njih vzgoja. V vsakem drugem poklicu smo nadomestljive, ga lahko opravlja nekdo drug, le v družini pri vzgoji to ne drži.

Vsi psihologi in pedagogi trdijo, da je bistvena vzgoja otrok končana pri starosti 6. let, to se pravi, ko otrok delno zapusti družino in prične s solo. Iz tega vidimo, kako važna je materina vzgoja ravno v teh prvih letih. Zato je nikar ne prepuščajmo drugim, če res nimamo zadostnega razloga. Škof Slomšek pravi: „Kar skrbna mati otrokom stori, se z zlatom in srebrom ne plača, kar pa mati pri otroku zamudi, šola ne popravi in palica ne poboljša.“

Slovenske matere matere v zdonsku imamo pa še posebno poslanstvo: otrokom posredujemo slovenski jezik in običaje, slovensko pese, vernost. Mati bo tista, ki bo prva z otroki govorila slovensko, mu pripovedovala oziroma brala pravljice, ga navajala k branju slovenskih knjig. Važno je, da ima otrok zgled pri materi: da jo vidi s knjigo v roki, da je dosledna v slovenski govorici.

Ko otroci odraščajo, je tudi mati tista, ki se mora zanje zanimati in jih ne prepustati samim sebi. Mora jim posvetiti svoj čas. Mladoletnika moramo poslušati, ko nam pripoveduje svoje doživljaje, z njim se razgovarjamo potrebitivo in ne v nagnici. Kako važni so razgovori med kosiom in večerjo! Večkrat so lahko rešitev za našega otroka!

ZDRAVNIKI SO STAVKALI

„Nedeljski dnevnik“ poroča, da so v Mariboru stavkali nekateri zdravstveni delavci, ker pravijo, da nihovo delo ni dovolj spoštovan in ni dovolj nagrajeno. Seveda je takšno ravnanje naletelo na odpor zlasti pri prizadetih bolnikih, ki so mnenja, da bi bolniško osebje svoje zahteve — upravičene ali ne — uresicili na drug način.

Dosedaj je zaslužil zdravnik spe-

če pa hočemo biti dobre vzgojiteljice moramo prisluhniti znamenjem, položaju in potrebam časa. Poznati moramo svet, v katerem se giblje naš otrok, kakšne so nevarnosti, v kaj lahko zabrede.

Na razpolago in v pomoč nam je dober tisk, zlasti slovenski, ki nam kaže nauk Cerkve in nam odgovarja na marsikatero vprašanje. Velika opora pri vzgoji so nam naši dušni pastirji, naše organizacije in naši Domovi, kamor lahko brez skrbi posiljamo naše otroke. Zlasti nam more biti v oporo naša stanovska organizacija Zveza žena in mater, ki skrbi tudi za stanovsko izpopolnjevanje nas, slovenskih žena in mater. Na svojih kulturnih prireditvah, sestankih, nam pripravlja predavanja, ki nas usmerjajo v pravem krščanskem pogledu na današnji svet.

Družina v širšem pogledu je pa družba v kateri živimo. V našem primeru bi bila ta slovenska skupnost. Tudi tej skupnosti moramo žene in matere služiti z vso skrbnostjo duhovnega materinstva. Res je, da se mati, ki ima številno družino in majhne otroke, ne more udejstvovati v javnosti, ne da bi pri tem zanemarjala svojo prvo dolžnost, toda vseeno lahko tudi tu doprinese svoj delež: Podpira moža v njegovem javnem delu, ne godrira, če pride pozno domov zaradi seje, sestankov, dela v Domu; vpričo otrok ne kritizira naših javnih delavcev. Tudi otroke navaja že od mladega, da sodelujejo v slovenski skupnosti, da se čutijo njen sestavni del, kajti če skupnost ne bodo vzljubili kot otroci, ta zanje pozneje ne bo nič pomnila.

Ko so otroci že nekoliko starejši, je odnos matere do dela v skupnosti precej drugačen, kakor tudi položaj žene brez otrok. Ima talente, ki naj jih nikar ne zakopije, ampak razvije in z njimi služi svojim najbližnjim in vsei družbi. Poprime naj za delo, kjer se bo tudi sama izpolnjevala, oziroma, kjer bo videla, da je potrebna. Vsako delo je častno, tudi tisto, ki se ne vidi, ki ga mnogi ne cenijo, ampak brez katerega ne bi uspela nobena naša prireditve.

Hvala Bogu imamo tudi med nami veliko žena, ki se zavedajo nujnosti javnega dela in že leta delajo na vsej javnem, kulturnem, verskem in socialnem področju med nami, pa tudi v argentinski družbi. Je pa tudi hvalevredno, da je med nami že novi rod, tukaj rojenih žena, ki zasedata važna mesta v naši skupnosti.

Višek duhovnega materinstva je kariatas. Bog nam ravno vrevežih daje priložnost, da mu služimo, saj pravi: „Karkoli ste dobrega storili kateremu izmed mojih bratov, ste meni storili.“ Tega se v polni meri zaveda odsek Zveze žena in mater, ki po svojih močeh lajša težave pri družinah in posameznikih, zlasti pa skrbi za bolnike, ostarele in osamljene, saj ve, da so ti poleg otrok potrebitni topline, ki jim jo more dati le žena.

Naj nam naša nebeška Mati izprosi, da bi bila slovenska mati in žena tudi v bodoče svetilnik novim rodovom.

Meta Vombergarjeva
Iz govora ob 20-letnici ZSMŽ

cialist neto (pri 10% uspešnosti) 148.419 dinarjev, zdravnik špecialist, z več kot dveletno službo 133.673 dinarjev, z manj kot dvema letoma 126.883 dinarje. Višja medicinska sestra je prejemala 95.454 dinarjev, medicinska sestra 78.768 dinarjev, bolniška negovalka pa 54.771 dinara. (1 dollar — 400 din)

P. D-ova.

Še o Dragi 86

Draga '86 je ohranila oznako „svobodni parlament“, izgubila pa je predtek „vseslovenski“, saj so bili vsi predavatelji iz Jugoslavije. Kakor da tudi zamejska in zdomska Slovenija ne bi imeli vsako leto kaj povedati! Lado Lenček iz Buenos Airesa, sicer predsednik SKA, ki je maševal in pridigal, tega dejstva ne more spremiti.

V teku let sem prišel do nekaterih spoznanj, ki naj bi jih organizatorji pri naslednjih Dragah upoštevali.

1. Pretehtati bi bilo treba, ali je skrivanje predavateljskih imen prav do uvdnega večera še smiselno in moško; vsaj za zamejske in zdomske predavatelje ne bi smelo veljati.

2. Nobeno predavanje naj ne bi bilo daljše od tričetrt ure; vse, kar je več, je za poslušalca muka.

3. Predavatelj naj bi vedel, pred kakšno občinstvo prihaja.

4. Diskutant naj bi govoril največ 5 minut. Tako bi odpadla četrturna ali dvajsetminutna „dopolnilna predavanja“, izstalo bi tisto lovljenje časa, več diskutantov bi lahko prislo na vrsto.

In nazadnje: moderator bi moral biti večja avtoriteta — on bi pri diskusiji še posebej moral gledati na uro. Pri tem pa bi moral chraniť ustvarjivost v vladost. Zlasti obog je zaslužio prijatelji Drage, ki prihajajo od najbolj daleč. Razumeti je treba npr. političnega emigranta iz Kanade: prišel je, ni vedel, kdo bo

predaval, poznal je edinole megleno patetične naslove predavanj, potem pa je poslušal „polkovnik Ozne“. Manj trdo bi se bilo dalo reagirati na njegov očitek, da Draga prema izbira predavatelje izmed zdomskih Slovencev.

Vinko Beličič
Kat. glas, Gorica, 18. sept.

(Milan Apih) se je globoko poklonil odlični predstavitvi mehanizmov sodobnih totalitarističnih družb teologa Ocvirk: „Ocvirk me je prehitel s svojo predstavljivijo totalitarizma. Moja življenjska izkušnja ga povsem potrjuje!“ Kaj takega je odvrgel iz svoje zavesti Ocvirk, s čimer se je popolnoma ujemala Apihova „celoživljenska marksistična izkušnja“?

Veličastno obetavno v deželah — ki se ponašajo s socialističnim imenom — se je povsem izjavil. Dejstva so nameč hudo zgovorna: delevac je brez političnih, državljanских in sindikalnih pravic; manipulirana je človekova vest, mišljenje, ustvarjivost; vse usmerja uradna ideologija; kdor je nepokoren, postava žrtev policijskega terorja. Ovadušto postaja najvišja krepost, temu sorodne so druge oblike nasilja: fizična in duševna prisila, nenehna ogroženost, nezaupanje, tiranija vseh nad vsemi, vse obvladuje bes in razdraženost, nestrpnost, zavist in privoščljivost; strupeno se bohoti črna borba ob kolektivem in planiranem gospodarstvu. S Solženicinom poudarja Ocvirk, da „meja med dobrim

in zlim ne loči ne narodov, ne razredov, ne strank, ampak gre skozi srce vsakega človeka in vsega človeštva.“ Vsa verstva sveta se borijo z zlom v človeku, totalitarna družba pa je „trajna katastrofa“, zgrajena je na ruševinah človekovih pravic. Totalitarizem pozablja, da je človek presežno, duhovno bitje; s sovražjem, prezirom, zavistjo in privoščljivostjo spodrije ljubezen, sploštanje in dobrohotnost. Totalitarizem razkriva krščanstvo, da je odveč, da je mogoče biti tudi brez nje. Toda krščanstvo jima razdeva, da je prav odvečnost, presežnost pogoj za družbo, ki hčete spoštovati vsakega človeka v vsej njegovi enkratnosti in nenadomestljivosti. Krščanstvo se zavzema za pravičnejšo družbo, današnjemu svetu dopoveduje, da je mednarodna solidarnost moralna zahteva, da je „resničen razvoj možen le v družbeni in politični ureditvi, ki spoštuje svoboščine in pospešuje sodelovanje vseh“, ne oziroma se na spol, raso, barvo, družbeni položaj, jezik in religijo. „Med najbolj vnebovpojičimi krivicami našega časa pa je zadruževanje ljudstva na robu kulturnega, družbenega in političnega življenja pri mnogih narodih.“ Krščanska zapoved ljubezni do Boga se bistveno uresničuje kot boj za pravičnost, ohranja družbo in pospešuje družbenost. Zapoved ljubezni do Boga ima tudi svojega družbenega dvojnika: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!

jz
(Družina, Ljubljana, št. 36, 21. sept.)

En narod, ena država, ena kultura

Konec:

„Kad će doći treći svetski rat,
kad' ćemo sve Slovence klat...!“

Pred dvema letoma so policaji zapri ves predel Poljan v Ljubljani. Vse je bilo zastraženo in nikogar niso pustili v bližino. Mojemu kolegu je vendarle nekako uspelo priti v „mrtvo cono“, in tako je po ulicah zagledal vse polno letakov z napisom: „Kad će doći treći svetski rat, kad' ćemo sve Slovence klat!“

O tem dogodu ni bila javnost obveščena niti z besedico: „da se ne bi vznemirjala“, najbrž.

Potem je bilo lanskega maja (1985. leta). Vračam se iz disca po precej samotni ulici. Na nekem avtobusnem postajališču stojijo trije silki in že od daleč vidim, kako eden od njih hiti čez cesto, proti meni. Namerno se za to ne menim preveč, a samo navidezno. Tedaj oni: „daj vatre!“ Fantu pojasmim, da nimam ognja. Ne morem reči, da ga je ravno moja slovensčina tako razkurnila, vsekakor grozeče zasika: „daj vatre ili te ubijem!“ Še enkrat poskušam pojasniti — moja nesreča je bila, da spet po slovensko —, da nimam ognja, on pa že zamahne proti meni. Odskočim...“

Prav takrat mimo pripelje taksi, ki ga začnem histerično ustavljal. Taksi ustavi in takrat je junaški balkanski kadilec brez ognja, izginil...

Tudi naslednja epizoda „klanja Slovencev“ se je izvršila lani. Doživeti pa jo je imel priložnost moj nekdanji sošolec:

Ustavi ga na ulici skupina korenjakov iz drugih jugoslovenskih republik. Hočejo nekaj drobiža od njega. On začne iskati tisti drobiž, takrat pa ga eden od „beračev“ že podre na tla. In potem je padlo po njem še nekaj bre in udarcev, preden se je uspel postaviti na noge in zbežati...

... Ko pa se je ravno pobiral s tal, je opazil, da je vse dogajanje od daleč opazoval tudi policaj. Pa je takoj odpeljal v noč, ko je videl, da

hoče moj nekdanji sošolec k njemu po pomoč.

Zdaj bi podobnih zgodbic lahko naštevali do jutri zjutraj... Pa čeprav vemo, da na delo v Slovenijo prihaja tako imenovano „tretjerazredno ljudstvo“ iz drugih republik; najboljši so odšli v Švico ali Nemčijo, „drugorazredni“ so ostali doma in se nekako znašli, v Slovenijo pa pride vse ostalo.

Pa čeprav torej to skušamo razumeti, se je človeku težko sprizazniti z eno državo, enim narodom, enim jezikom...

Težko se je s tem pomiriti prav zaradi tega, ker Slovenec navsezadne le vidi že danes, na svojih ulicah in v svojih gostilnah, kakšna bo ta „ena kultura“, kakšen bo ta „en narod“...

Kakšna je „ena država“ pa že ve — ves svet!

Je res! Nekaj pretepaškega je bil nekaj nekaj tudi med Slovenci. Ni bilo vaškega praznika, da o gasilskih veselicah ne govorimo, ko se fantje niso stepili. Včasih zaradi deklet, drugič zaradi „navade“.

Te sege so danes, zlasti med mlajšimi pozabljene...

In vendar Slovence kar pogosto vozojo v bolnišnico, ker jih je nekdo pretepel. Slovence tudi danes tepejo; prav tako v Sloveniji kot nekoč. Resa jih tepejo pripadniki „narodov in narodnosti“, tepeji so vendarle. Da pa ne bi kdo v drugih republikah pomislil kako grdo Slovenci mislimo o njih, slovenski časopisi nikoli ne napišejo, da so bili pretepašči z Balkana; pa saj ni treba! Njihova imena povedo dovolj!

Tudi ne gre v časopisih za pretepanje Slovencev, ampak za najbolj vsakdanje nasilniške izpade posameznikov.

Ljudje pa se bojijo in podeželske gospodinje zapirajo vrata hiš, ki so bila vedno odprtva vsem beračem in popotnikom.

Ampak časi se spreminja.

19. avgusta srečam v najstrožjem središču slovenske metropole fanta, ki je imel ves obraz krvav in otekel. Celo za njim sem se obrnil, revež je bil res grozen. Ko sem nekaj za tem vzel v roke ljubljansko Delo, najdem tam; Delo, 19. avgusta 1986, na 9. strani, opisano fantovo „nesrečo“. Bila je to njegova nesreča, ker je bil Slovenec.

Vest iz Dela si lahko vsak ogleda v originalni izvedbi, prekopirano naravnost iz omenjenega časopisa. To je slog pisanja, pa ne le podpisanega M. S., marveč vseh, ki o takoo „občutljivi“ tematiki pišejo.

Medtem pa slovenske fante kar tepejo...

S

20 let ZSMŽ

Leta 1966 se je v naši skupnosti jasno začutila potreba, da se naše slovenske žene združijo v posebni organizaciji, ki naj skrbi za specifično poslanstvo naših mater in žena v skupnosti. Pred njimi je široko pole ledejstvovanja, od družine do javnega dela, od pomoči potrebnim do lastnega duhovnega napredka. In res se je delo te organizacije pokazalo, da je bila — in je še potrebna.

V soboto, 6. septembra so žene pripravile svoje slavje v Slomškovem domu v Ramos Mejiji. Velika udeležba iz vseh koncev Vélikega Buenos Airesa žena, mater, pa tudi mož in mladiči, je pokazala, da čutijo z organizacijo in so ji hvaležni za njen dole.

Vsa proslava je imela poleg veselja ob novi obletnici tudi nekak konmemorativni značaj ob smrti msgr. Antona Oreharja, ki je vedno podpiral ZSMŽ, ji rad predaval in pomagal pri njeni skrbi za revne, bolne in zapuščene.

Zato je bila sveta maša, ki jo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Alojzij Starc, posvečena spominu pokojnika, katerega se je dr. Starc tudi spomnil med pridigo.

Po maši je pred okrašen oder, kjer je sredi ob šopkih rož stala velika fotografija pokojnega msgr. Oreharja, stopila ga. Marjetka Rožanc-Dobovškova, ki je iz raznih Oreharjevih spisov in govorov prebrala nekaj misli slovenskim družinam, vzpodbudnih in kazoičnih pravo smer v današnjem svetu, pa tudi opominjajočih za ohranitev našega slovenskega izročila.

Sledil je slavnostni govor l.c. Mette Debeljak-Vombergarjeve, kjer je

govornica nanizala nekaj misli o vlogi žene posebno v naši skupnosti. Glavne misli iz govorov objavljamo kot uvodni članek.

Nato je pa Pustavski mladinski zbor pod vodstvom dirigentke Anke Savelli Gaserjeve poklonil izreden šopek pesmi Zvezni ob njeni 20-letnici. Pesmi, ki so jih iz mladih grl zapisani in materom zahvalo, vsem prisotnim pa v umetniški užitek.

Zapeli so Gobčevi Kaj bi te vprašal, Rožančevi Dober večer, Venturiničevi Nocoj pa, oh noči. Mirkovalo So rožce v hartelnu, Hubadovo Skrjanček, Kramolčev Pesem o rojstvu, Miheličev Puobič, Kramolčev Sem se rajtov ženiti in Simonitijevi Kolo. Od argentinskih pa anonim Rio, río ter vrsto izredno zanimivih otroških pesmi Iturriaga.

Dvorano je ta koncert tako prevezel, da so zaradi navdušenega ploskanja morali nekaj pesmi še ponoviti.

Končno so dekleta izročile v zahvalo lepe šopke rož Vombergarjevi, Rožančevi in dirigentki Gaserjevi, s šopkom rož pa je posebno priznanje dobila ustanoviteljica in dolgoletna predsednica Zveze Pavlini dr. Dobovškova v zahvalo za njen neumorno delovanje. V zahvali je omenila, da je uspeh Zvezne pravzaprav delo vseh naših žens in mater, posebno pa še njenih ožijih sodelavk v odboru, katerim je tudi razdelila svoj šopek, vsaki lepo rdečo vrtnico.

Prijeten večer je bil zaključen v spodnji dvorani Slomškovega doma z obilno večerjo in družabnim pogovorom, v katerem so ostali gostje še pozno v večer.

TDml.

Slovenska pesem med Argentinci

Prav je, da se slovenska pesem ohrani med skupnostjo, ker je za nas eden največjih kulturnih zakladov in način izražanja, ki ga Slovenci zelo dobro poznamo. Pesem je vezala slovensko emigracijo v Argentino, skozi štirideset let. Prav je pa tudi, da se slovenska pesem razširja po svetu, da tako tudi drugi narodi poznajo, od kod Slovenci prihajamo in kaj smo.

Bastist Janez Vasle je bil povabljen, pred dobrim mesecem k oddaji „Encuentros Musicales“, ki jo vodi znana glasbenica Alicia Terzian po Canal 3, Cablevisión. To je privatna televizijska mreža, ki obsegata severni del Vélikega Buenos Airesa in tudi nekaj mesta. V skoraj polnem bloku je Vasle govoril o Slovencih in kot primer slovenskega

jezika prebral prvo kitico dr. Debeljakovega prevoda Martina Fierra. Tako je pa zapel pet pesmi: Ispavčevi Mak žari; Adamičeve Kot iz tih, zabljene kapele in tri narodne: Kaj ti je deklica? Gor čez izaro in Potrkan ples. Spremljala ga je pri klavirju Irma Urteaga.

Naš rojak je že večkrat vključil v svoje nastope slovensko pesem. Pred dvema letoma je posvetil drugi del samostojnega koncerta v Salón Dorado Teatra Colona slovenski narodni pesmi. Prav tako pri radijski oddaji Los Intérpretes na Radio Rivadavia. Lansko leto je bil povabljen k oddaji na Radio Nacional, kjer je prav tako opisal izvor in glavne značilnosti naše glasbe ter ilustriral z več pesmimi.

V. Z.

Kocbek - pričevalec?

O Kocbeku je bilo že ob njegovem pogrebu rečeno, in se še vedno sliši, da je bil vedno premočten kristjan. In mlajša generacija v matični domovini vidi v njem nekaj zgled borca proti mračni sili in nasilju komunističnega režima, kar je z ozirom na tamkajšnje razmere razumljivo in verjetno dobrodošlo. A kljub vsemu to nima in ne more imeti trajne vrednosti; kajti taka sodba o Kocbeku ni samo netočna, ampak je zgodovinsko docela zgrešena. To nam zgovorno in prepričevalno dokaže Kocbek sam, ko govorí o svojem delovanju za časa druge svetovne vojne.

Na strani 130 knjige „EDWARD KOCBEK“, pričevalec našega časa, Trst 1973 (uredila Boris Pahor in Alojz Rebula) se Kocbek pritožuje, da se je partija poslužila nasilja in dobesedno pravi: „V ozraju OF se je vrinilo nekaj tujega in nevarnega, začutili smo nadšlovenske in nad-demokratske namene. Partija je ukilila osvobodilno enakopravnost in si začela graditi izključno oblast. Začel je delovati tiki teror.“

Torej leta 1973, celih 34 let pozneje, Kocbek očita partiji nasilje in tiki teror, a ne pove in ne obžaluje, da ji tega ni očital, četudi je partija to izvajala ves čas od ustanovitve OF leta 1941 in naprej, ko je bil Kocbek član vodstva OF. Kocbek ne pove, da ni protestiral proti silni in nasilju, ko bi bilo treba.

A ne samo, da tega ni storil: na žalost je zgodovinsko dejstvo, da je Kocbek takrat izrecno in silovito dobral silo in nasilje rekoč: „Nas more rešiti le marksizem s svojim revolucionarnim pojmovanjem sile in nasilja“ (gl. stran 160 v knjigi: Edward Kocbek, „Slovensko poslanstvo“, Dnevnik s poti v Jajce 1943).

Torej ne samo sila in nasilje, ampak sila in nasilje v smislu marksističnega revolucionarnega pojmovanja; a tiki teror je bistvena karakteristika marksizma, kot to poudarja Lenin, ko govorí o „paralizirajočem terorju“ v skladu z revolucionarnim bojevanjem. Ta marksistični „credo“ je v usodepolnem razdobju slovenskega naroda dobil v osebi Kocbeka jasnega in odločnega pričevalca. A sila in nasilje diametralno nasprotuje krščanstvu in ktor zagovarja silo in nasilje, ne more biti kristjan; kaj šele premočten kristjan!

Kocbek — namišljeni Savanarola?

Na strani 122 v gori omenjeni knjigi „Slovensko poslanstvo“ pravi Kocbek: „Moja krenja in krenja mojih priateljev se hoče vrniti na pozicije kristjanov pred Konstantinom Velikim. Krščanstvo hočemo osvoboditi vsega, kar je poslej napravilo iz njega tradicijo in sveto organizacijo, ideologijo in moralizem, interes in zunano moč. Verniku hočemo znova

Tone Mizerit IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Visoko politične poteze in globoki človeški problemi se prepletajo v dogodkih, ki jih moramo dan za dnem opazovati, jim iskat ozadja, se spraviti po glavnih igralcih in skušati ugotoviti njih važnost

KAJ PRAVI SV. PAVEL?

Apostol trdi, da je treba učiti „prično ali neprilčno“. To pa za politiko ne velja zmeraj. Nasprotno. V političnem vrvenju je prilika eden glavnih činiteljev, brez katerega lahko pada vodo še tako dober narod.

To je piscu padlo v glavo, ko je pretekli četrtek, 2. oktobra, predsednik Alfonsin pozval narod k široki politični debati, katere sad naj bi bila „convergencia“. Kaj je to? Slovar nam razloži, da je „convergencia“, medsebojno zbljajevanje, stikana v eni točki; soglasje, skladnost“. Od te daljše razlage bi nam še najbolj ugajalo „soglasje“, ker precej točno odgovarja vladni ideji in političnemu načrtu dr. Alfonsina.

V bistvu gre za neke vrste načrt moderne države, kot načrt za hišo, katero hočemo vsi v Argentini zgraditi. Enotnost je v tem, da hočemo živeti v udobni, funkcionalni, lepi hiši. In zanje ima vsaka stranka, vsaka frakcija, vsak del družbe svoj načrt. Tako se dogaja domača zadnjih petdeset let, da skušamo zgraditi nekaj, v čemer si nismo edini. Vsaka vlada, ki nastopi (vojaška, civilna, radikalna, peronistična), enostavno podere, kar je bilo zgrajene, ne da bi vprašala ali je bilo dobro ali ne, pa znova začne graditi po svoje. Tako, medtem ko svet gradi in se razvija, izgleda kot da bi argentinska družba nenehno živila v razvalinah, ker se nikdar ne zedinili niti o tem, kam naj postavi temelje.

V tem smislu, bolj grobo razloženem, je ideja sedanjega predsedničke pozitivna.

Vprašanje je tu, bistveno vprašanje: priložnost tega predsednikovega poziva k debati. Res morejo govoriti in mnogo povedati strokovnjaki. Res bo svobodno govorila in svoje ideje prispevala Cerkev, a trenutno se nahajajo v populni opoziciji sindikati, ki so eden važnih činiteljev vsake družbe; trenutno ni govorova o resni debati s peronizmom, ki nadzira polovico argentinskih provinc, in bo lahko v bližnji ali daljnji bodočnosti prišel na krmilo države, in izrinil s predsedniškega mesta radikale. Dokler se ne razčisti razmerje s sindikati, da se pomenijo, kaj so delavske zahteve in kaj politična debata; dokler peronizem ne uredi

svojih notranjih problemov, in vsaj delno pozabi na volitve, dotedaj bo v tej temeljni debati udeležena komaj polovica naroda. In to nima smisla, pa naj sv. Pavel trdi svoje, ker tu govorimo o politiki.

USTAVA SEM, USTAVA TJA

Bistveno v tej debati je še nekaj drugega. Predsednik govorí v svojih predlogih o točkah, ki presegajo menjalni penziji. To življarenje in ta minimalnost imata razlagi v izpopanem pokojinskem sistemu, ko država nima denarja, da bi plačala kar pripada?

Zakon predvideva, da je treba upokojencu plačati 82% aktivne plače. Dejansko bi moral upokojencu dobiti 82% denarja, ki ga prejema tisti, ki dela sedaj na njegovem službenem mestu. A po uvedbi tega zakona je bilo več dekretov, odlokov in „določb“, ki so omenjenih 82% zbljajoči na 40%, kar je današnji vsakdanji kruh argentinskih upokojencev.

V brezupnem položaju, so mnogi pričeli sodniški postopek, da jim pravica prisodi, kar jim gre. Po zahtevah pred pokojinskimi organizacijami, pa postopki pred delavskimi sodniki, civilno sodnijo in sodniškimi zbornicami, je vrsta teh zahtev prišla končno pred vrhovno sodiščem. Doslej so bile vse razsodbe pozitivne za upokojence. Vlada se je zbalila. Teh postopkov je sedaj pred sodiščem 65.000. Če bi vsem tem moral plačati, kar jim po zakonu gre, in še za nazaj, kar jim dolgujejo, bi vlada verjetno morala prodati Rožno palačo, da bi dobita denar. Zato so pohiteli z zakonskim osnutkom, po katerem naj bi trenutno ukinili sodnijske potopke in jih preložili „na boljše čase“.

To pot je vrhovno sodišče prehitelo vladu. Prva razsodba že temeljito stoji, in sčasnja meni, da vlada ne more postaviti izgovora, „da nima denarja“, kadar gre za pravice upokojencev.

Kaj sedaj? Vlada še ni na jasnem. A v tem nenehnom zbijanju nasprotnikov pozicij, je glavni tajnik CGT Ubaldini povedal eno, ki je močna, in ki ji etično ne najdem oporeka: Če vlada najde denar, kjer ga ni, da plačuje zunanjji dolg, naj ga najde še za plečevanje tega notranjega dolga, ki ga ima z množico upokojencev. Kaj je važnejše: vratiti špekulacijskem bankirjem, ki so državam nastavili finančno past s posojili, ki niti niso jasna, ali plačevati dolg tistim, ki so vse življene delali in del svojih plač prispevali v pokojniški fond, pa danes nimajo ne za življene, ne za smrt?

omogočiti notranje razmerje do Božga in dejavno ljubezen do bližnjika. Samo resnica ne pomeni veliko, resnica mora biti aktualizirana v naših dejanjih. Če danes sodelujemo s komunisti v osvobojevanju človeka, izpolnjujemo temeljne evangeljske zapovedi.“

Tako govorí Kocbek! Po njem je vsa zgodovina krščanstva po Konstantinu Velikem zmotna. Kocbek ve več kot sv. Avguštín: Kocbek ve več kot Tomaž Aktvinski; Kocbek ve več kot Frančišek Asiški. V svoji domišljiji in egocentrosti se Kocbek pojavlja kot veliki reformator, ki v napuhu prekosi celo Savanarolo.

In ni čudno, da je ruski general, ki je slišal govoriti Kocbeka „o velikem pomenu človeštva, ki druži katoličane in komuniste“ vprašal, ali je s Kocbekovim razumom v redu. Sodelovali s komunisti zato, da se izpolnjujejo temeljne evangeljske zapovedi, zdrav razum ne prenese, kajti ni večje kontradikcije kot je marksizem-leninizem in krščanstvo.

Kocbek odobrava umor Ehricha

Kar jaz osebno Kocbeku najbolj zamerim, je to, kar je napisal v zvezi z umorom prof. L. Ehricha. Kocbek pravi: „Zvedeli smo, da je Ljubljansko vodstvo odsodilo Ehricha na smrt.“ Perfidno skuša pred slovensko javnostjo prikazati stvar kot da sta bila s Kidričem postavljena pred „fait accompli“ (izvršeno dejstvo), torej da ni Kidrič osebno od-

govoren za umor tega kristalno čistega, gorečega Slovenca, ki je njegovo (Kidriča) rešil iz dunajskega zaporja in skoraj gotovo s tem tudi njegovo življeno. Samo mimogrede Kocbek omeni, da je Ehrlich obiskal Kidriča v zaporu v Avstriji, a ne pove, da Kidrič ne bi bil izpuščen iz zaporja, če ga ne bi Ehrlich osebno rešil. Dejstvo je, da je Kidrič osebno odgovoren za smrt svojega rešitelja. In dejstvo je, da je Kocbek odravil umor Ehricha, kajti že na naslednji strani govorí, da imajo revolucionarne oblasti pravico sumarne, brez procesa ubijati. In to naj bi bil premočten kristjan?

Kocbek vedoma govorí neresnicu

Izgovarja se, da ni vedel za pokol domobrancev. A dejstvo je, da je bil v Ljubljani in to prve dni junija 1945, torej v času, ko so na kamionih vozili fante proti Kočevju („Pismo Kocbemu“, Jože Cukale SJ, gl. Katoliški glas 2.8.1984.) Naravnost smešno trdi Kocbek, da je še 1946 zvedel za ta strašni zločin. Še bolj smešno je, da so mu tovariši komunisti govorili in ga prepričevali, da so bili domobranci poslaní v „prevgajališča“.

Dejstvo je, da je vsa Slovenija takoj junija meseca vedela, kaj se je zgodilo v Kočevskem Rogu in juliju meseca so Slovenci v Beogradu javno govorili o tem. In dejstvo je, da je konec leta 1945, ni pretirano reči, že vsa Evropa in Amerika vedela za pokol domobrancev, le in

dokument svobode vesti in življenga v pluralistični družbi. Mnogi vidijo v tem praktično ozadje. Ustava zahaja se izpoljuje le kot formula, ki ima zgodovinsko razlagi, ki pa v sedanji dobi nima nikakega učinka. Preveč je bilo zadnje čase „katoliških“ predsednikov, ki so bili bolj podobni hunom kot pa kristjanom. Zakaj torej vztrajati na taki hinavščini?

NOTRANJI IN ZUNANJI DOLG

Le na kratko (znowa manjka prostora) še problem upokojencev. Vsi poznamo položaj, ko izredna večina upokojencev živi (živi?) ob minimalnih penzijih. To življarenje in ta minimalnost imata razlagi v izpopanem pokojinskem sistemu, ko država nima denarja, da bi plačala kar pripada?

Zakon predvideva, da je treba upokojencu plačati 82% aktivne plače. Dejansko bi moral upokojencu dobiti 82% denarja, ki ga prejema tisti, ki dela sedaj na njegovem službenem mestu. A po uvedbi tega zakona je bilo več dekretov, odlokov in „d

PRVI ZAČETKI
NAŠEGA DOMA
V SAN JUSTU
1956

začetek
gradenj
1961

zgoraj: igralska družina — Plavž

Voditeljica šole
Angelca Klanšek
s šolarji

spodaj: folklorna skupina

spodaj:
EXPOSLOV 74

zgoraj: ob blagoslovitvi novega odras

Vsa scenerija je delo
Toneta Oblaka

spodaj: spominska proslava ob 40-letnici

zgoraj: Slovenski dan — scena na dvorišču

spodaj: skupaj z nadškofom Šuštarjem

Naš dom San Justo 1956 - 1986

Kako doma je dobro in lepo, vsi dnevi nosijo klobuk po strani...
France Balantič

Kolikor dni ima leto, toliko praznikov je v Našem domu.

Dom v resnici dosega svoj namen: mladina in Domu živi! To je naš praznik, naše veselje. Skozi vse leto je v Našem domu življena na pretek in zdi se mi, da ima leto premovali dni, da bi se moglo razvijati v zapovrstju od nedelje do nedelje. Odraščajoča mladina prihaja vsak večer na telovadbo in petje, na odbojko ali folkloro ali pa na vaje za igre in nastope, ob sobotah pa je šola — v nedeljo maša in po nej razni

sestanki in predavanja. Med tednom prihajajo še na razne seje svojih organizacij in hodijo tudi na seje glavnega odbora. To je naš rod, ki živi v Našem domu.

Tudi starji garači so navzoči, ne samo v nedeljo po maši, ampak tudi popoldne in ob sredah in sobotah zvečer. Na partijo taroka ali šaha so prišli, na balinanje ali pa sede pri kozarčku, kjer se jezik odvežo in beseda teče okoli naše polpretekle zgodovine, o današnjih dogodkih, domačih in tujih. Nič zato, če se zadeva premleva ali obrača — važno je, da teče domača beseda — saj tu di za to je bil Naš dom postavljen.

OB JUBILEJU

Ob tako pomembnih jubilejih kot je tridesetletnica Našega doma se človeku nehote misli povrnoje v preteklost. Spominjam se najprej vseh tistih članov, katerje je Bog že poklical s tega sveta, med njimi je bilo mnogo zelo požrtvovalnih. Kot mala oddolžitev za vse, kar so doprinesli za Naš dom, naj jim bo vsaj skromen spomin ob jubileju, da se jih bomo na dan obletnice še posebej spominjali v molitvah pri maši, pa tudi med programom nam bodo v mislih vsi tisti dogodki Našega doma, pri katerih so bili agilno sodelzeni. Nadalje se spominjam vseh tistih, ki so usmerjali prve korake Našega doma, a nas danes že z opešanimi močmi duhovno spremlijajo. Spominjam se vseh naših bivših predsednikov, ki so z idealizmom stali na krmilu in usmerjali Dom proti našemu skupnemu cilju. Spominjam se vseh bivših odbornikov in predvsem vidnih in nevidnih garačev, ki so po delovnih urah preurejali Dom in ga pripeljali do današnjega stanja. Vsem tem smo dolžni zahvale, kajti storili so več, kot jim je narekovala dolžnost.

Ob jubileju pa se tudi vprašamo, ali smo dosegli cilj, za katerega je bil Dom postavljen. Različna so bila gesla ob ustanavljanju Doma, a eden nam je bil skupen. Ustanovili smo Dom, ki naj služi nam in našim

potomcem pri ohranjevanju slovenskih in krščanskih vrednot. Na ta vprašanja nam odgovarja mladina, ki po slovensko govor, poje in igra, odgovarja nam mladina s svojo polno udeležbo na naših prireditvah, ki počasi že zaseda izpraznjena mesta in se pripravlja za prevzem vodstva. Veliko jih je, bilo bi jih lahko še več. In tem, ki še niso uvideli potrebe udejstvovanja v Našem domu, kličemo: povrni se v ustanovo, za katero je tvoj oče ali dedek žrtvoval toliko znoja. Povrni se, kajti hvalični ti bodo tvoji potomci, da si jim ustvaril okolje, v katerem se lahko duhovno in telesno razvijajo po svoji želji.

In končno stopojmo v bodočnost z veselim in odločnim korakom, kajti svet bodo vladali odločni in pogumni značaji. Pojdimo v bodočnost zavestjo, da smo v neki meri dosegli zastavljene cilje in da so danis vsi pogoji, da se delo nadaljuje.

Še enkrat vam izrekamo iskreno zahvalo za vsa opravljena dela in istočasno vam kličemo: bodite zvesti svojim tradicijam, predvsem pa z veseljem in ponosom sodelujte pri našem ohranjevanju. Naj vam vsemogodi dà potrebnih moči, da bomo ob našem zlatem jubileju še govorili in pisali po slovensko in da bo Naš dom še poln življenja.

JOŽE MIKLIC

BESEDA DUŠNEGA PASTIRJA

Začetki organiziranega verskega življenga v San Justu z okolico segajo v leto 1949, v čas pred veliko nočjo. Takrat je bilo, kot stoji v „Duhovnem življenu“, prvo spovedovanje rojakov v župnijski cerkvi. Opravil ga je msgr. Anton Orehar. 14. avgusta 1949 je bila tam prva slovenska maša, udeležilo se je je okrog 150 rojakov.

Ker pa se je v San Justu in okolici naseljevalo vedno več rojakov, se je porodila želja, da bi prišli do redne nedeljske maše. To se je uresničilo pred veliko nočjo leta 1951. Ko je prišel Janko Mernik SDB v Don Boskov zavod, ki je prav blizu San Justa, ga je msgr. Anton Orehar naprosil, naj prevzame dušno pastirstvo Slovencev v San Justu. Tako je bila na tih nedelj, 11. marca 1951 prva redna sv. maša. Od tedaj pa do danes je bilo takto darovanih 1850 nedeljskih sv. maš. Tem moramo pristeti še sv. maše ob praznikih in ob raznih priložnostih. Ob četrtekih pred prvimi petki pa se tudi že 35 let zbiramo k sv. uram, ki so neprecenljivega pomena. Štirje spovedniki so na voljo številnim udeležencem. Pred nekako dvajsetimi leti pa je msgr. Anton Orehar začel tudi z mesečnimi šolskimi sv. mašami.

Z redno nedeljsko sv. mašo se je organiziral tudi pevski zbor, ki so ga vodili Rudi Marinič, Janko Zakrajšek in za njim do prerane smrti Štefan Drenšek. Pred petnajstimi leti je nastal še mladinski zbor, zbor deklet in fantov, ki ga vodi Andrej Selan. Šolski otro-

ci pa poleg svoje redne sv. maše sodelujejo s petjem še eno nedeljo v mesecu. Ta zbor je dolgo vodila Angelca Klanšek, voditeljica Balantičeve šole, sedaj ga vodi Anica Mehle, v pomoč pa ji je Andreja Selan, ki menja se z Metko Malovrh igra na orgle ali harmonij pri nedeljskih sv. mašah.

Dušnega pastirja Janka Mernika, ki je obolel, je v novembру 1969 nadomestil dr. Alojzij Starc, ki je že od marca 1954 redno sodeloval pri sv. urah in od leta 1964 poučeval v Balantičevi šoli.

K organiziranemu dušnemu pastirstvu spada seveda še veliko stvari. Tako skrb za bolnike, ki jih je v okraju redno okrog dvajset, skrb za verski tisk: Oznanilo, Dušno življeno in Katoliški misijoni; skrb za naraščajnice, naraščajnike, mladce in mladenke; mladinske organizacije, pri katerih je zadnjih dve leti sodeloval France Cukjati.

Msgr. Josè Marcón, župnik in generalni vikar v San Justu, ki nas spremlja že 35 let, pogosto poudarja, da smo Slovenci najbolj organizirana skupnost v škofiji. Še več: da smo živ vzor tukajšnjim ljudem. Podobno sta se izrazila tudi bivši in sedanji škof msgr. Jorge Carreras in msgr. Rodolfo Bufano.

Bog daj, da bi tudi v bodoče vladalo tako vzdušje, da bi še nadalje veliko razumevanje in bratska ljubezen prepletali razgibano življeno v Našem domu in v številnih organizacijah pa v šoli in v cerkvi.

Alojzij Starc,
dušni pastir

ŠOLA

Dragocena in najlepša imovina Našega doma je prav gotovo šola Franceta Balantiča. Ta srčka sesa svoj življenjski sok iz globoko zaraščenih korenin naše preteklosti. Pognala je mnogo prelepih cvetov v Našem domu; z vso skrbno pazljivostjo negovani popki današnje šole se

že odpirajo in kmalu se bodo razveteli v dišeče cvetje, ki bo s prijetnim vonjem opajalo duhá našim bodočim rodovom. Za ta najavažnejši, dragocen in najlepši cvetnjak Našega doma ima vse zasluge voditeljica Balantičeve šole Angelca Klanšek. Vse njeni dolgoletno delo skozi 35 let je njen osebni apostolat, ki ga je posadil v dušo njej in nam vsem, vzornik msgr. Anton Orehar, ki je oral in posejal našo zdomsko njivo — sad verske in narodne zvesti pa žanjemo mi, ki po njegovih prenagli smrti ostajamo še zvesti načelom in bistvu našega protikomunističnega zdomstva.

Ledino sanhuške šole je zaoralna v letu 1951 gdč. Mija Markež, njena desna roka pa ji je bila gdč. Angelca, ki je prevzela vodstvo šole, ko je leta 1949 gdč. Mija odšla na novo ustanovljeno šolo na Pristavo.

Leta 1951 in 1952 je bila šola v župnijskih prostorih tukajšnje domače fare, februarja 1953 pa se je preselila šola v prostore dobrepolske gostilne, katere lastniki so bili pok. „stric“ Drobnik, pok. Gregec in Kastelic. Prva skrb, zaradi katere se je porodila zamisel o lastnem Domu, je bila skrb za primerne prostore slovenske šole, zato je naše takratno osrednje Društvo Slovencev vložilo 25. julija prošnjo na vodstvo, za naselitev šole v Našem domu, kličemo: povrni se v ustanovo, za katero je tvoj oče ali dedek žrtvoval toliko znoja. Povrni se, kajti hvalični ti bodo tvoji potomci, da si jim ustvaril okolje, v katerem se lahko duhovno in telesno razvijajo po svoji želji.

In končno stopojmo v bodočnost z veselim in odločnim korakom, kajti svet bodo vladali odločni in pogumni značaji. Pojdimo v bodočnost zavestjo, da smo v neki meri dosegli zastavljene cilje in da so danis vsi pogoji, da se delo nadaljuje.

Še enkrat vam izrekamo iskreno zahvalo za vsa opravljena dela in istočasno vam kličemo: bodite zvesti svojim tradicijam, predvsem pa z veseljem in ponosom sodelujte pri našem ohranjevanju. Naj vam vsemogodi dà potrebnih moči, da bomo ob našem zlatem jubileju še govorili in pisali po slovensko in da bo Naš dom še poln življenja.

JOŽE MIKLIC

roditeljskem sestanku Šolski svet oz. odbor. V zaporedju so mu predsedovali: Rudi Bras, Janez Jereb, Marica Zakrajšek, Albert Malovrh, Pavle Malovrh in današnji Ivan Zupanc. Odbori so skrbeli za organizacijo vsega, kar spada k življenu šole. Leta 1960 je dobila šola svoj prapor in je bil blagoslovjen z odprtanjem slike Franceta Balantiča, po katerem se šola imenuje. Šolski svet je za desetletnico šole preskrbel izdajo mladinske pesmarice „Sto pesmi za našo mladino“, ki jo je sestavil Rudi Bras.

Po svoji učiteljici so šolski otroci postavili na oder prenekatero igrico: Očala, Rdeča kapica, Janko in Metka, Zaspana rožica, Od pastirja do cesarja, Petrčkove poslednje sanje, Jurček, Krpan mlajši, Veseloga igra o žalostni princenjin. Posebej pa omenjam igrico Zaklad, ki jo je napisal Maks Osojnik in režiral Ivan Oven, sceno pravljičnega — živega gozda — pa izdelal Tone Oblak. Vsled režiserjeve svojnosti je pod vodstvom R. Brasa bila ta igra postavljena na oder Slovenske hiše ob otvoritvi njene dvorane. Pred 11 leti je prevzel režijo šolskih iger Frido Beznik, ki je s svojim umom izvabil iz otrok prisrčne nastope.

Po enotnih programih Mladinskega odseka Zedinjene Slovenije in po pozdrvovalnem delu učnih moči, pod skrbstvom gdč. Angelce, naša šola dosegla v polnosti svoj namen. V sebi nosi slavno zgodovino naših prednikov, zato vsebuje še bodočnost vsega našega zdomstva. Skromne in spontane pozornosti s strani staršev in vodstva Našega doma, pa naj bodo gdč. Angelci dokaz našega polnega zaupanja, ko ji pošiljamo v vzgojo najdražje, kar imamo — naše hčere in sinove. V srcu teh vlija ljubezen do naroda in domovine, iz katere izhajamo.

Tako vzgojena mladina bo končno zmagala. Tako bo narod pod Triglavom prišel do prave narodne sprave in zopet bo zasijalo nad našo ljubljeno domovino sonce prave slobode.

MLADINA

Magda Zupanc je ob 25-letnici SDO in SFZ posredovala misli mladine, ki je že zamenjala prvi rod in krepko stopa po začrtani poti svojih prednikov. S ponosom pove, da je njen geslo: „Združen v bodoči rod“, geslo, ki že samo pojasnjuje namen naše mladinske organizacije. Od vsega začetka, pa do danes je SDO in SFZ v San Justu združevala slovensko mladino ter ohranjevala slovensko zavest med mladimi. Naš pogled je vedno uprt v bodočnost, novim aktualnim prijemom — toda vedno zvest izročilom naših dedov.

Druži nas slovenska beseda in pesem, naša folklora in šport ter drugo razgibano notranje življeno ob teh organizacijah, ki se kaže še v krajinskih mladinskih mašah in sestankih ter z nastopi pri raznih prireditvah naše sanhuške srečenje. To našo zagnanost smo ponesli med naše sorokaje po širni deželi, pa tudi med argentinski svet.

Vsak, kdor je pripravljen sodelovati z nami, najde mnogih možnosti, da se nam pridruži pri prireditvah v Domu: mladinski dan, obletnica Domu in naša, božičnica, silvestrovanje, velikonočni sestanek, domobranska prosлавa, Slovenski dan, izleti, pa miklavževanje in dr.

Zavedno se pripravljamo, da bomo nekoč sprejeli vso skrb našega doma na naša ramena. Učimo se pri starejših in skrbno sledimo njihovim nasvetom.

Barbka Maček por. Modic, prva predsednica SDO v Našem domu, se spominja samega nastanka SDO: Sanhuška dekleta smo se zbrala 10. junija 1962 na prvem občnem zboru in ustanovile prvi odsek oz. krožek Slovenske dekliške organizacije v San Justu. Navzočih je bilo 24 deklet in izvoljen prvi odbor:

Barbka zaključi svoje spomine z besedami, ki so veljale za takratno mladino — toda — je današnja izvzetja: „Morda res uživa tisti, ki se posmehuje naporom mladine izza toplega in varnega zapečka — a za mladino tako življene ni!“

MLADINSKI PEVSKI ZBOR

Letos smo praznovali 15-letnico Mladinskega pevskega zbora, ki ga skozi vse uspešno vodi pozdrvo

fanta; z vajami je pričel junija 1972. Nastopil je že na Pevsko-glasbenem večeru. Iz leta v leto je število članov zaraščalo in danes šteje stalno okoli 50 članov. Vadimo dvakrat na teden po eno uro.

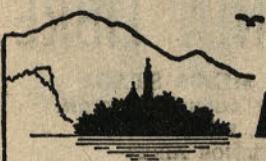
Zbor že skozi 15 let tesno sodeluje z Domovim in cerkvenim življencem. Nastopamo na obletnicah Doma, na mladinskih dnevih, božičnih in velikonočnih zajtrkih, na domobrancih proslavah, pri glavnih cerkevnih praznikih in mesečnih mladinskih mašah. Vsi ti nastopi nas povznejejo in družijo z vso našo srečo.

V Slovenski hiši smo peli pri proslavah Brezmadežne, Kristusa Krstnika, na domobrancih proslavah, božičnici Zvezne žene in mater, pa pri obredih za božič in veliko noč in pri skupnih mladinskih mašah. Večkrat smo izvedli samostojne koncerte in že leta 1975 pripravili prvi koncert pod gesлом: „Mladina poje“, dve leti pozneje pa „Mladina poje, II.“. Nastopili smo s štirimi božičnimi koncerti. Prvi trije v Našem domu, tretji v stolnici San Justa. S programom narodnih pesmi smo nastopili v Slomškovem domu. Dvakrat smo ponesli pesmi naših mladih grl v Mendozu. Za vladjen sprejem v zidanici (bodega) Arizu smo se zahvalili s kratkim programom. Nepozabni so nam ostali dnevi v Miramaru, kjer smo peli pri maši, nato pa v slovenski dvorani. Kot Slovenci smo nastopili za „Dan izseljencev v La Matanza“. Naš zbor je na „Festivalu božičnih pesmi“ odnesel drugo nagrado. Zbor je bil med organizatorji in tudi nastopil na „Primer encuentro Coral de La Matanza“, kjer je odlično pel „Slovenski komorni zbor“ pod vodstvom ge. Anke Savelli-Gaserjeve. Nikakor ne moremo našeti vseh nastopov pri novih mašah, srebrnih in zlatih, pri poročnih obredih, naših in argentinskih, ter biših pevcev.

Za 15-letno življenje zбора je bilo žrtvovanega mnogo truda in naporov, pri katerem ima glavni delež pozdrvovalni pevovodja Andrej, ki nam je vzor vztrajnosti, brez katere bi gotovo ne užili toliko prijetnih in srečnih uric. Druži nas ne le veselje do lepega petja, ampak tega tudi posredovati drugim. Osebno prijateljstvo izven zboru, pa naj je bilo to pridobljeno prej, zunaj ali pa v zboru, nas druži in vzdržuje za nadaljnje delo. Ker je bodočnost zboru v rokah mladine, vabimo vse, da se nam pridružijo, da s pesmijo naših dedov poletimo v detinska leta nujih, ki so bili začetek naših dñi...

ZAKLJUČEK

Zivljensko sliko Našega doma izpoljuje organizacija naraščajnikov in naraščajnic od prvega do 7. razreda, nato pa mladci in mladence do 15. leta. Organizacije so začele svoje življeno na pobudo dr. Alojzija Starca, vodstvo pa je prevzela ga. Cvetka Bras skozi dolgo vrsto let. Nje pomočnica pa je bila

NOVICE IZ SLOVENIJE

LJUBLJANA — Konvertibilni izvoz zaostaja letos avgusta za lanskim za 2%. Slovenija je sicer letos zaenkrat izvozila več kot lani v istem obdobju, na konvertibilne trge pa 8% manj. Če bo hotela doseči načrtovano, bo do konca leta morala dosegati rekordne izvoze.

TURJAK — Telefon je zazvonil v oddaljenih vaseh okoli Turjaka. Prikljucili so na omrežje okoli 120 novih telefonov, tako da jih ima povprečno vsaka tretja družina.

PODGETRTEK — Atomske toplice nudijo gostom vrsto zdraviliških terapij; blago radioaktivna termalna voda (29–34 stopinj) je dobra za revmatično obolenja in arterijske motnje. Penzion stane kakih 7000 din (1 dolar – 400 din).

TRIGLAV — Naš najvišji vrh obišče v poletnem času od 500 do 800 planincev na dan! Vse koče v okolici — Kredarica, Staničeva koča, Vodnikova koča itd. — so vedno polne.

LJUBLJANA — Mleko direktno iz avtomatov v steklenice; to bo sedaj novi način prodaje. Potrošniki bodo svoje steklenice sami vstavili v avtomat in iz njega bo stekel liter pasterizirana na 4 stopinje ohlajenega mleka. 250-litarske zabojuške so uvozili iz Nemčije.

LJUBLJANA — S premogom letos ne bodo imeli preveč težav. Na razpolago je velenjski lignit, briketi iz Vzhodne Nemčije, rjavi premog uvozili pa so še črni premog iz Kolumbije. Nekateri pa raje kupujejo kurično olje, ki je cenejše.

LJUBLJANA — Zeleni Marx je bila tema natečaja za plakate o marksizmu in ekologiji, a je zelo slabo uspešna. Prva nagrada in druga nagrada nista bili pododeljeni, niti nagradi za prizanke (bedž — značka).

PIRAN — Akvarij je letos obiskalo 50.000 turistov. Med drugimi ribami gosti tudi majhne meter dolge morske pse.

LJUBLJANA — Moskovska filharmonija pod dirigentom Dimitrijem Kitajenkom je nastopila v Križankah. Predstavili so dela Musogorskega, Rahmanova in Čajkovskega. Pred tem so gostovali v Beljaku, na Koroškem.

NEGOVA — V Negovskem jezeru v Prekmurju sedaj kosijo travo, ker so lani zaradi dela na jezu spustili vodo.

Sedaj bodo očistili še dno mulja. Jezero je drugače privlačno za turiste in ribolov.

LEDAVA — Ni zanimanja za rudarsko šolo. Pravijo, da je to le začetna trema, ker so šolo že letos odprli in da se bo marsikak mladi Pomurec odločil zanjo zaradi ugodnosti pri študiju: višje štipendije, brezplačna hrana, učbeniki in stanovanje. In še odprtje rudnika rjavega premoga v Benicu naj bi pripenjalo učence v to šolo.

MARIBOR — Kontejnerski žerjav z nosilnostjo na kaviju 48 ton je naročilo montrealno pristanišče mariborski Metalni. V Kanadi mora biti žerjav do 6. septembra 1987. Če bodo z njim zadovoljni, bo verjetno Metalna dobila še več naročil iz Kanade.

RADENCI — Kmetijstvo v vse težjih razmerah. Do tega so prišli na posvetovanjih o ekonomiki in kmetijstvu pri Zadružni zvezi Slovenije. V zadnjih dveh letih so se gospodarske razmere poslabšale, predvsem kar se tiče realnih obrestnih mer, tečaja dinarja in zadrževanje cen kmetijskih izdelkov. Načrtovana rast v zadnjih petih letih bi morala biti 2,8%, dosežena je bila pa le 1,3%.

GORNJA RADGONA — „šum“ je ime brezalkoholni pijači za diabetike, ki jo je začela izdelovati Radenska. Narejena je iz mineralne vode, naravnih izvlečkov limon, ananasa in pomaranč ter slajena tako, da ne dviga sladkorja v krv.

MARIBOR — General Maister bo dobil spomenik in sicer na Leninovem trgu. Odbor hoče imeti vse nared za 70-letnico bojev za severno mejo, zato bo natečaj za spomenik trajal do letašnjega 31. oktobra. Tudi zbornik namernavo pripraviti, ki bo imel dva dela: strokovno-zgodovinski del in pričevanja.

UMRLI SO OD 29. avg. do 4. sept. 86:

LJUBLJANA — Franc Štrumbelj; Marija Mihelač roj. Dimnik; Marija Jereš roj. Bergant, 91; Ivan Potrebuješ; Vilko Mazi, 99; Marija Prebil roj. Dobravec; Jože Snoj; Frančiška Doljak roj. Jančič, 75; Marija Sirnik roj. Poderžaj; Janez Cedilnik; msgr. Anton Smerkolj; Alojzija Ilmikar; Jože Kalinšek; Ivan Zajec, 75; Stanislav Blatnik, 78; Rudolf Tomec, 75; prof. Miloš Christof; Apolonija Petrič, 79; Andrej Manfreda, 90; Marička Žnidarič; Rudi Erste, 61; Marija Sgerm roj. Medved, 71; Maks Jeras.

RAZNI KRAJI — Marija Arko, 74, Sodražica; Anica Kmetič; Škofja Loka;

je dobil potrdilo v močnem ploskanju.

Na oder je nato stopil dolgoletni župnik tega okraja, delegat dr. Alojzij Starc, ki je nanihal misli ob 35-letnici prve slovenske službe božje v okolišu. (Njegove misli objavljamo v prilogi). Zatrdiril je, da je tamkajšnje uspešno sožitje najboljši zgled za sodelovanje Cerkve in svetega dela v San Justu.

Sledil je mladinski pevski zbor, ki ga že 15 let vodi ustanovitelj Andrej Selan. Z jasnimi mladimi glasovi so zapeli, najprej kvartet, Majsko in Oj hišica očetova, nato pa vsi skupaj pozdravljeni, gorenjska stran ter Ždravica, ki je bila zelo primerna ob tej slovesnosti.

Po končanem kulturnem delu so mladi zbranim gostom prinesli na mizo okusno večerjo, ki so jo pripravile sanhuške gospodinje, katerim so se tudi zahvalili vsi postreženi z aplavzom. Med večerjo je tekel pogovor preko miz, obujali so spomine na preteklo delo; hitro je tekel čas.

Po končanem glavnem obroku je pričel še zadnji spominski del vseh obletnic.

Najprej je orkester Magnum zaigral dve polki, nato pa je pozdraval Naš dom predsednik Zedinjene Slovenije Lojze Rezelj, ki je v svojem jasnjem in odločnem govoru poudaril, da moramo biti hvaljeni našim Domovom, kakor tudi Argentini, da lahko živimo tu v svobodi, da lahko svobodno tu gradimo svoj slovenski značaj, na katerega moramo biti ponosni. Klical je mladini, da to svobodo in ta ponos ohrani še nadalje, dokler ju ne bo lehkovo izpričala z vsemi Slovenci v Sloveniji. Mogočni načelniki nagovor

Nato je dobila spominsko plaketo tudi prva učiteljica v okraju Maja Markež. Učiteljica šole Angelca Klanšek je nato izročila vsem učiteljem, ki učijo ali so učili na šoli, primereno diplomo skupaj z vrtnicami, za zgodovino naštejmo vse te, da se jim tako vsaj malo zahvalimo.

SLOVENCI V ARGENTINI

Osebne novice

Krst: Dne 5. oktobra je bil krščen cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi Luka Ezequiel Rome, sin Jožeta in Slavke roj. Urbanija. Botrovala sta g. Franci Urbanija in gdž. Cvetka Urbanija. Krstil je g. Janez Petek CM.

Srečnim staršem naše čestitke!

Smrt: V Martinezu je umrl inž. Teodoro Šwigelj. Naj počiva v miru!

Nova diplomantka: Na Escuela Superior de Publicidad je diplomirala gdž. Monika Tomazin in prejela naslov „Técnico superior en publicidad“. Čestitamo!

SLOVENSKI DOM SAN MARTIN

SANMARTINSKA TOMBOLA

Sanmartinski dom se je 7. septembra postavil s svojo veletombolo. Pri nabiti dvorani — in pred njo, saj udeležencev je bilo nad 400 — so navdušeni nagrajenci sprejeli zares lepa in vredna darila. Kot je bilo že javljeno, je letos Dom pripravil kar tri glavne dobitke, in to: 1. mottorno kolo Zanella, katerega je zadeala Elika Skvarča, 2. barvni TV aparat Philips 20" na daljinsko upravljanje, katerega navdušena lastnica je postala Mojca Oberžan in 3. „multiprocesadora“, katero je sreča naklonila Elizabeti Šurman.

Ob prijetni družbi, domači glasbi in skrbni postrežbi je nedeljsko polegno kar hitro minilo.

VESELOIGRA

13. septembra, na sobotni večer, pa je v Domu gostovalo Slovensko gledališče Buenos Aires s komediojo „Narobe stvari v mestu Petpedi“ Leopolda Suhadolčana, v režiji Maksa Boršnika, ki je obenem tudi na-

Vinko Gosar, Mengeš; Milko Rojec, Maribor; Frančiška Jemc roj. Orel (Veselova mama), 87, Trzin; Kristina Radej, 81, Senovo; Ludvik Schmidt, Laško; Marija Rostohar, 86, B. Dobravci; France Marolt, Bled; Anton Brnöt, Homenec; Anton Šeligo st., Podčetrtek; Justin Osredkar, Zagorje; Amalija Saje roj. Klančar, 89, Mirna Peč; Franc Dobršek, Dol pri Hrastniku; Marija Benčina roj. Jerina, Stari trg pri Ložu; Slavek Kavčič, Slov. Konjice; Silvo Battistič, Most na Soči; Jože Kokvnik, Bralslovec; Valentín Janč, Begunje; Ivan Osojnik, Celje; Marija Kastelic roj. Turk, 75, Gor. Sušice; Nežka Zajec roj. Mežnar, 77, Sentjakob na Savi; Jožeta Durič, Kranj; Danica Vuga, Celje; Jože Perut, Trebnje; Vera Pantič roj. Malerč, 84, Vojna vas pri Črnomlju.

Na programu je koncert domobranksih pesmi in narodnih budnic za leto 1987 ter snemanje tega petja na trak, ki bi v obliki kaset bil

člane, ki jih je bilo na Goriškem že kar 700, na Vipavskem pa 160.

Orli so s svojim zaletom daleč prekobili Sokole. Čez čas so se formirala združenja tudi po ostali Jugoslaviji, posebno na Hrvaškem. Orlovska organizacija je posiljala svoje najboljše telovadce na mednarodne tekme, 1. 1921 v Strassburg, 1. 1929 v Prago in nastopali so na po njih zgrajenem ljubljanskem stadioalu itd.

L. 1930 je bila orlovska organizacija razpuščena in kasneje 1. 1935 spet formirana Zveza fantovskih odsekov prav tako tudi Zveza dekliških odsekov, obe z novimi kroji. Na obeh mogočnih manifestacijah, na Evharističnem kongresu junija 1935 ter na Kongresu Kristusa Kralja 1. 1939 sta obe organizaciji množično nastopili — in takrat je prva štela 21.000 fantov, dekliška pa čez 2.000.

Našemu zaslužnemu Smersu, ki je bil tudi sam v vodstvu Orlov, zahvala za izčrpno podajanje.

Liga žena-mati ima prihodnji sestanek 15. oktobra ob 18.30 uri in že dr. Mata Škrečič obljubila predavanje o zelo problematični temi: „Prizadeti in okolje“. Vsi Sanmartinčani vabljeni!

FOPRAVEK:

V poročilu o igri Osmi dan v štev. 38 našega lista se mora omembati izdelavi scene pravilno glasiti: Scene so izdelali Jože Cukjati, Magda Klemenc in Helena Klemenc, s pomočjo Toneta Oblaka. Prosimo za opoznjenje nehoteni napaki.

MEDORGANIZACIJSKI SVET

Na voljo ljudem. Prav tako je že v daljni pripravi Spominski dan naših žrtev, za junij 1987, za kar navezuje stike centralni kulturni referenti s krajevnimi.

V prostorih Rožmanovega zavetnika pripravlja Zedinjena Slovenija zgodovinski muzej, v katerem bi se zbirali vsi predmeti, ki bi bili značilni za naš rod v času 1941–1948. Kot prvi doprinos moremo šteti uniformo generala Leona Rupnika; vabimo rojake, da prispevajo stvari, predno bi morda zatonile v pozabu.

Po Domovih bo tekla do konca leta akcija za nove člane Zedinjene Slovenije, njihovi zastopniki pa bodo do prihodne seje Medorganizacijskega sveta prinesli imena kandidatov za odborniška mesta našega skupnega društva, za volitve, ki bodo v marcu 1987 na občnem zboru.

Štrubelj; Ani Groznik-Puntarjeva in Marko Mustar; Ema Urbančič-Marušičeva in Janez Kržišnik; Nežka Lovšin-Kržišnikova in Dani Zakrašek; Leja Goršič-Kržišnikova in Jani Marinčič; Mirjam Oblak in Jure Miklič; Metka Malovrh in Evgen Urbančič; Lučka Groznik in Stanko Jelen.

Viharno ploskanje je spremiljalo ves ta del, saj je večina prisotnih že šla skozi mladinske organizacije in sedaj že njih otroci hodijo po isti poti in se tako utrujejo v slovenski narodni zavesti.

Za požrtvovalno delo Zveze žena in mater v San Justu je dobila enako priznanje njena okrajna predsednica ga. Marija Groznikova. Enaka zahvala je bila izročena delavnemu režiserju Fridu Bezniku, ki s svojim odrskim prizadevanjem druži mlade in stare in jim bliža slovenski jezik.

Spominsko plaketo je dobil tudi dr. Tine Debeljak, ki je bil prvi in do te proslave edini častni član Našega doma.

Nato sta botra Doma Anica Indiharjeva in boter Cril Oblak izročila zahvalne plakete vsem predsednikom, ki so v teh 30 letih vodili Dom in se trudili za napredok: ti so bili: Ludvik Hren, Lojze Zakrašek, Franc Benko, Tone Oblak, Peter Čerman, Stane Mustar, Marjan Bogataj in sedanjí Jože Miklič.

Vse gori naštete so spremiljali gostje s ploskanjem in jim tako izrazili svojo zahvalo za njihov nesobični trud in delo.

Za tem je sledil še zaključek večerje s posladkom in kavo, nato pa so se v pozni — ali zgodnji — urah začeli gostje poslavljati, mladini pa se je še zavrtela ob zvokih orkestra Magnuma.

TDml.

MALI OGLASI

ADVOKATI

dr. Franc Knays — vsakovrstne civilne, delavske in trgovske zadeve v Capitalu in Pcia. Bs. As. — Tucumán 1455, 9. nadstr. E - Tel. 45-0320 - poned., torek, četrtek od 16 do 20.

ARHITEKTI

arch. Jure Vombergar — Načrti za gradnje stanovanjskih hiš, industrijskih in trgovskih stavb. — Av. Gaona 2776 - 1706 Haedo T. E. 659-1413.

arch. Marija Bavec — Belgrano 123 - 17. nad. "B" - R. Mejía - Tel. 654-2461; poned., sreda, petek od 17 do 19.

arch. Andrej J. Horvat — Načrti za gradnje stanovanjskih in trgovskih poslopij, predelave, opreme in dekoracije. Curupaytí 1525 - (1708) Morón - Tel. 628-7515.

OBRTNIKI

Modno krojaštvo — Tone Bidovec - nove obleke in popravila starih - Av. de Mayo 2416 - Ramos Mejía - Tel. 651-1242.

TRGOVINA

Delikates Franc Vester — Gana 119 - Capital - (1 kvadro severno od postaje Liniers).

Alpe Hogar — Stane Mehle — vse za vaš dom - L. Vernet 4225 - 1826 Rem. de Escalada - T. E. 248-4021.

ZDRAVNIKI

dr. Marija Grzetič-Auñon — medicina interna - psihijatrija; torek, sreda in četrtek - Instituto Salta, Salta 1570, Mendoza; prositi uro na tel. 231144.

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Sarmiento 385, 1. nadstr., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - T. E. 312-2127.

Kreditna zadruga SLOGA — Bm. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía - T. E. 658-6574, 654-6428. Od poned. do petka od 15. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bm. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía - T. E. 658-6574, 654-6428. Od poned. do petka od 15. do 19. ure.

PRILOGO OB OBLETNICI NAŠE DOMA V SAN JUSTU SO OMOGOČILI NASLEDNJI OGLAŠEVALCI:

Slovenski dom Carapachay

v nedeljo 19. t. m. po maši in po sestangu Sloge

skupno družinsko kosilo

Prijatelji doma iskreno vabljeni!

SDO

SFZ

34. zvezni mladinski dan

26. OKTOBRA V SLOMŠKOVEL DOMU

TRADICIONALNA PROSLAVA

SLOVENSKEGA NARODNEGA PRAZNIKA "29. OKTOBER" IN DNEVA SLOVENSKE ZASTAVE

V SOBOTO, 25. OKTOBRA 1986 - V SLOVENSKI HIŠI

Ob 19.15 — v cerkvi Marije Pomagaj sv. maša
Ob 20.00 — v dvorani: — PROSLAVA
— SLAVNOSTNA VEČERJA

Vsi, ki vam je slovenstvo drag, posebno sedanji in nekdanji javni delavci, prav lepo vabljeni!

Vstopnice po A 9.-

OBVESTILA

ČETRTEK, 9. oktobra:

Sestanek Zveze slov. mater in žena ob 17. uri v Slovenski hiši. Predava dr. Nataša Krečič: „Prizadeti in okolje“. Ob 15. uri seja odbora.

SOBOTA, 11. oktobra:

Visokošolski tečaj od 16. do 19. ure v Slovenski hiši.

NEDELJA, 12. oktobra:
30. letnica Našega doma v San Ju-

stu.

SREDA, 15. oktobra:
Sestanek Lige žena-mati v San Martingu ob 18. uri. Predava ga dr. Nataša Krečič: „Prizadeti in okolje“.

SOBOTA, 18. oktobra:

Redni pouk Slovenskega srednješolskega tečaja v Slovenski hiši ob 15. uri. „Osmi dan“, igra o kolonizaciji Amerike v režiji Frida Beznika ob 20.30 v Slovenski hiši.

NEDELJA, 19. oktobra:

Informativni sestanek SLOGE v Carapachayu ob 12. uri združen z nagradnim žrebanjem.

Proslava misijonske nedelje ob 16. uri v Slovenski hiši s sv. mašo in igro o kolonizaciji Amerike: „Osmi dan“ v režiji Frida Beznika.

V Slovenskem domu v San Martinu družinski asado ob 12. uri.

V Slovenskem domu v Carapachayu skupno družinsko kosilo.

SOBOTA, 25. oktobra:

Tradicionalna proslava Slovenskega narodnega praznika „29. oktober“ in dneva slovenske zastave v Slovenski hiši ob 19.15 uri.

NEDELJA, 26. oktobra:

34. zvezni mladinski dan v Słomškovem domu.

Dobi službo

URADNICA ZA TRGOVINO Z NEPREMIČNINAMI

H. Yrigoyen 2946 Tel. 651-5885
San Justo

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE

REDACCION Y ADMINISTRACION:

RAMON L. FALCON 4158

1407 BUENOS AIRES

ARGENTINA

Teléfono: 6 9 - 9 5 0 3

Glavní urednik:

Tine Debeljak ml.

Uredniški odbor:

dr. Tine Debeljak, Tone Mizerit,

dr. Katica Cukjati, Gregor Batagelj

Correo
Argentino
Central (B)

FRANQUEO PAGADO

Concesión N° 5775

TARIFA REDUCIDA

Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 20.446

Naročina Svobodna Slovenija za l. 1986:
Za Argentino A 30 pri pošiljanju po pošti A 32; Združ. države in Kanada pri pošiljanju z letalsko pošto 60 USA dol.; obmejni države Argentine 53 USA dol.; Evropa 65 USA dol.; Avstralija, Afrika, Azija 70 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 45 USA dol.

TALLERES GRAFICOS "VILKO" S.R.L., ESTADOS UNIDOS 425, 1101 - BUENOS AIRES - T. E. 362-7215

DRUŠTVENI OGLASNIK

Seja izvršnega sveta Zedinjene Slovenije bo v četrtek, 16. oktobra, ob 20. uri v Slovenski hiši.

V knjižnici Zedinjene Slovenije morete dobiti v branje vse izvode knjig „Cerkev in njena zgodovina“.

PROSLAVA 30-LETNICE „NAŠEGA DOMA“

Nedelja, 12. oktobra 1986, „Naš dom“, San Justo

Ob 8 ● KOT ŽE 35 LET, SV. MAŠA. Za žive in mrtve člane „Našega doma“ mašuje delegat dr. Alojzij Stare v spremstvu prof. F. Berganta in novomašnika A. Bidoveca.

Ob 9 ● ZAČETEK AKADEMIJE V DVORANI s POZDRAVNIMI BESEDAMI predsednika „Našega doma“, J. Mikliča — SPO-MINSKE BESEDE učenke in učiteljice Balantičeve šole, dr. Katica Cukjati — NASTOP MLADINSKEGA PEVSKEGA ZBORA ob njegovih 15-LETNICI pod vodstvom A. Selana — PETJE ŠOLSKEGA PEVSKEGA ZBORA pod vodstvom A. Mehle.

Ob 17 ● PRAZNIČNE BESEDE arh. Jureta Vombergarja.

Ob 17.15 ● VESELOIGRA v režiji Frida Beznika

,,TA VESELI DAN“ ALI „,MATIČEK SE ŽENI“

● Sledi PROSTA ZABAVA ob zvokih orkestra "MAGNUM"

ČEZ DAN

● JUBILEJNI TURNIR V BALINANU
MED DOMOVI
OB 25-LETNICI MLADINSKIH
ORGANIZACIJ TEKMOVANJE V:

● ODOBJKI in
● NAMIZNEM TENISU

medias

NANCY

Dr. Kati Cukjati

Ad v o k a t i n j a

R. S. Peña 3245 L. del Mirador

Policlínica Solís S.R.L.

Medicina laboral

DR. BRANKO ŽGAJNAR

Paraguay 2193 San Justo

ETIQUETAS AUTOADHESIVAS
COMERCIALES Y ESCOLARES

P E G A S O L A

ETIQUETAS AUTOADHESIVAS
EN FORMULARIOS CONTINUOS

E T I D A T A

VIGOR S.A.

Larrazábal 2076 Bs. As.
T. E. 687-8192/682-2622

Kreditna Zadruga SLOGA Mutual SLOGA

Varne in dobre naložbe
Ugodna trgovska in osebna
posojila
Socialne podpore - Letovišče

Bartolomé Mitre 97 R. Mejía

V SLOGI JE MOČ

CERAMICA y SANITARIOS

Tomás Oven

Fernández 4655 - Ruta 21
Gregorio Laferrere 1757

Aberturas VIC-MAR

IVAN POBERŽNIK

Av. H. Yrigoyen 14898
Burzaco

AN-MO-NI-LU-AN

MITJA KERSIČ

Gradbeno podjetje

Mendoza 2046 San Justo

Fábrica de mosaicos

JELEN

Thames 3048
San Justo

Metalúrgica Alberti

HENRIK BREGAR

Alberti 2665 Tablada

Le Maison - damski salon

IVO SMRDELJ

Güemes 4140 Capital

Eurotemar

TOMAŽEVIČ MARINČIČ

Polaganje parketov

T. E. 651-5986/650-5685

Organización Eslovena

Nepremičnine

H. Yrigoyen 2946 San Justo

Janez Teraš

Industrijske inštalacije

</div